

УДК 316.1

Микола Анатолійович ЛАВРИК,

курсант групи Ф2-104 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри соціальних та економічних дисциплін факультету № 2 ХНУВС кандидат філософських наук, доцент Грищенко Н. В.***СЕНС ЖИТТЯ ЛЮДИНИ В ФІЛОСОФСЬКОМУ ОСМИСЛЕННІ**

Актуальною проблемою, розпочинаючи з тих пір, відколи людина стала розумною, аж до нашого часу, було питання про сенс життя людини, про її буття та існування у світі. Кожен з нас хоча б раз у житті ставив його перед собою, намагаючись знайти на нього відповідь. Особливо часто такі питання постають перед людиною в моменти, коли вона розмірковує про життя і смерть. Що буде з нами після смерті, чи буде тривати життя далі, але в іншій подібності, іншій сутності? Достоевський з цього приводу писав: «Таємниця людського життя не в тому, щоб лише жити, а в тому, для чого жити». Для чого живе людина? Сенс життя завжди повинен бути більшим за мету. Інакше людина при досягненні проміжної мети опиниться в ситуації втрати сенсу життя, що завжди переживається як життєва драма. Може бути й інший наслідок ототожнення мети і сенсу – фанатизм, фанатичне служіння якійсь меті як абсолютній. Отже, перша передумова вірного вирішення питання про сенс життя – це розуміння того, що мета і сенс життя не співпадають, що повинна існувати ієрархія мети та цінностей, що ґрунтується на уявленні про сенс життя. Але яку опору можна знайти при вирішенні питання про сенс життя, які цінності мають смисложиттєве значення? Тут зможе допомогти звернення до історії філософської думки, що акумулює духовний досвід людства. В історії філософії були різні точки зору на проблему життя, смерті і сенсу життя. Умовно їх можна поділити на дві групи:

– *оптимістичне* ставлення до життя і його сенсу. Оптимізм виражений в тому, що людина є господарем долі, щастя, від неї багато в чому залежить, як прожити своє життя. Цей погляд представлений в філософії Аристотеля, Фоми Аквінського, Френсіса Бекона, Карла Маркса, Тейяра де Шардена.

– *песимістичне* ставлення до життя та його сенсу. Песимізм виражений в тому, що людина є іграшка незалежних від неї сил (природи, долі, суспільства) і не здатна змінити щось в своєму житті. Це точка зору Б. Паскаля, А. Шопенгауера, Ф. Ніцше, А. Камю, Ж.-П. Сартра

Подібно до всіх світоглядних питань, питання про сенс життя є вічною проблемою: вона знову і знову ставиться людиною протягом історії, отримує нові грані в духовному досвіді людства. Вона не може мати остаточного, наперед заданого вирішення для індивіда, не може бути прийнятою як готове знання, або рецепт життя, бо потребує особистого усвідомлення та вибору. Сенс життя – це самостійний, усвідомлений вибір тих цінностей, які орієнтують людину не на те, щоб мати (установка на володіння), а на те, щоб бути (установка на використання всіх людських можливостей). Сенс життя – у самореалізації особистості, у потребі людини творити, віддавати, ділитися з іншими. І чим значніша особистість, тим більше вона впливає на навколишніх людей. Сенс життя полягає в тім, щоб удосконалюючи себе, удосконалювати світ навколо себе. Ці загальні уявлення про сенс життя повинні трансформуватися в сенс життя кожної окремої людини. Сенс життя виступає найбільш гнучкою характеристикою матеріальних і духовних потреб. Хтось гадає, що все його життя – це примноження матеріальних цінностей, інші вважають, що головне – це продовжити свій рід, для когось правильним є присвятити своє життя науці та дослідженням. В остаточному підсумку, сама система потреб визначається сенсом життя – якщо таким є множення особистого багатства, то, природно, це веде до гіпертрофованого розвитку матеріальних потреб. І, навпаки.

Після всього сказаного можна підвести підсумок, що сенс життя кожної людини унікальний і неповторний, як і її життя. Людина завжди вільна у власному виборі і в його реалізації. Вона повинна йти за своїм покликанням, у якому життя набуває сенсу.

Одержано 17.04.2018

**НАУКОВИЙ ГУРТОК
КАФЕДРИ ТЕОРІЇ ТА ІСТОРІЇ ДЕРЖАВИ І ПРАВА
ФАКУЛЬТЕТУ № 1**

УДК 342.7:343.197.8(477)

Альона Андріївна КИЛИПКО,

курсант групи Ф2-104 ХНУВС

*Науковий керівник: професор кафедри теорії та історії держави і права факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Слинко Д. В.***ВПРОВАДЖЕННЯ ЮВЕНАЛЬНОГО ПРАВА ТА ЮВЕНАЛЬНОЇ ЮСТИЦІЇ В УКРАЇНІ**

Сьогодні у системі права активно виокремлюються нові галузі права. Однією з таких галузей є ювенальне право. Воно є цікавою та новою темою дослідження, адже на сучасному етапі це нова, не повністю визнана, галузь права.

Ювенальне право – право, яке спрямоване на забезпечення розвитку та належного життя у суспільстві дітей, шляхом закріплення статусу дитини як суб'єкта права. Ця галузь права спрямована на піклування та захист прав дитини.

Особливістю суб'єкта ювенально-правових відносин є те, що їх учасниками виступає дитина, котра бере участь в таких відносинах як безпосередньо, так і опосередковано – через інших представників, таких як батьки, опікуни тощо.